

eller i Byggematerialier til nedsat Pris. Dog kan Staten i Kommuner med ringe Bærevne helt eller delvis frafalde Kravet om kommunale Ydelser, og i saa Fald kan Statsbidraget udgøre mere end 20 pCt., dog ikke over 40 pCt. af Byggeomkostningerne.

Det skal dreje sig om *mindre Lejligheder* (i Reglen højst 150 m² Gulvflade).

I Tiden 1919—1922 er der til dette Formaal stillet et Beløb af 17 Mill. Kr. til Raadighed Af disse Midler var den 1 Juni 1923 i Behold ca. 2 Mill. Kr., der bl. a. tænkes anvendt til Ekstra-Tilskud til Byggeforetagender, opført omkring 1920, som paa Grund af den dengang stedfundne store Frisstigning ikke havde faaet Tilskud paa 20 pCt. af de *virkelige* Byggeomkostninger.

Som Vilkaar for Tilskuddene forlanges, at Ejendommene underkastes Kontrol f. Eks. med Salg (ingen Avance) og med Lejens Størrelse.

Der ydes i Norge desuden særlig *Stotte til Statstjenestemænd* til Opførelse af Boliger, idet *Boligfondet for Statens Tjenestemænd* dels yder *Tilskud* til Amortisation af Laan i Tjenestemænd tilhørende Huse paa indtil 40 pCt. af Byggeomkostningerne (højst 12 000 Kr. pr. Hus eller 6 000 Kr. pr. Lejlighed) dels *paatager sig Garanti for Laan* i saadanne Huse op til 90 pCt. af Byggeomkostningerne minus Statstilskuddet.

I Erkendelse af den stadig tilstedeværende Nødvendighed af Statens og Kommunernes Hjælp til Løsning af Huslejeproblemet er der i Norge fremsat *Forslag* om en mere fast og varig Organisation af Finansieringen af Boligbyggeriet.

Dette gaar ud paa, at der oprettes 1) *Kommunale Boligfunds* og 2) en *Bolig-Kreditbank*. De *kommunale Boligfunds*, til hvis Oprettelse der skal paalægges en særlig midlertidig *Skat paa gamle Bygninger*, er beregnet paa at dække 25 pCt. af Omkostningerne ved Gennemførelse af den kommunale Boligplan, idet der skal paalægges Kommunerne Pligt til at sørge for Fremskaffelsen af det til den lokale Bolignøds Afhjælpning nødvendige Antal Boliger.

Bolig-Kreditbanken skal deles i 2 Afdelinger. *Første Afdeling*, der skal yde Laan paa op til 50 pCt. af Ejendomsskyldværdien, ordnes som en Kreditforening med gensidigt Ansvar i Serier, saaledes at ethvert Medlem af Serien er ansvarligt for sit eget Laanebeløb + $\frac{2}{3}$ af dette Beløb. I *Anden Afdeling* er der intet gensidigt Ansvar; men Staten fremskaffer en Garantikapital paa 10 pCt., der tages af Overskuddet af Statens Lotteri. Desuden skal Kommunerne garantere for alle Laan af denne Afdeling, og eventuelle Tab herved skal dækkes af de ovennævnte Boligfunds. Bankens Midler til Udlaan fremskaffes ved *Udstedelse af Kasseobligationer*, der garanteres af Staten.

Finland.

1. Huslejeregulering.

Den egentlige Huslejeregulering i Finland begynder i 1917, idet de tidligere af den russiske Guvernør i 1915 og 1916 udstedte Forordninger dels kun indeholdt ret svage Restriktioner dels blev uden større praktisk Betydning paa Grund af den russiske Revolution.

Lov 2. Juni 1917 bemyndigede Regeringen til at fastsætte en *Maksimalhusleje* for de Distrikter, hvor Bolignøden var størst; Lejen blev herefter fastsat til den den 1. Juni 1917 betalte Leje (»Standardlejen») plus et Tillæg for Renter og Vedligeholdelsesudgifter; betaltes der for en Beboelseslejlighed en lavere Leje end Standardlejen, kunde de til Kontrol med Lovens Overholdelse nedsatte Huslejenævn forhøje Lejen til et passende Beløb; for Forretningslokalers Vedkommende kunde Nævnene i Almindelighed forhøje Lejen. Ved de senere Love, der forlængede og paa visse Omraader forandrede disse Bestemmelser, skete der *efterhaanden en Forhøjelse af Standardlejen*; denne blev ved *Loven af 12. September 1919* forhøjet 50 pCt. for Beboelseslejligheder og 100 pCt. for Forretningslokaler; højere Leje kunde bevilges af Huslejenævnene. Loven af 1919 gjaldt til 1. Juni 1921, men blev ved *Loven af 14. Maj 1921 forlænget til 1. Juni 1922*; samtidig blev imidlertid Lovens *Omraade* indskrænket, saaledes at Forretningslokaler og Huse